సీరియ

(గత సంచిక తరువాయి)

“నన్ను మన్నించండి. నేను చాలా నిర్మో
మాటంగా వ్యవహరిస్తూ ఆఖరికి మీ డైరీలు కూ
చూశాను. నేను చెప్పిన రోజు రాత్రిపన్నెండు గంట

పే, దుష్ట శక్తి తయారయింది. అదీ ధర్మాసుపత్రిలో! ఆ తర్వాత అదేమయిందో తెలియలేదు. అది చూడ్డానికి మనిషిలాగే వున్నా దానికి అపూర్వ శక్తులున్నాయి. దాన్ని అరికట్టడం మాకు తప్ప ఇంకెవ్వరికీ సాధ్యంకాదు. దాన్ని వెతుకుతూ బయల్దేరాం. అప్పుడే అది నగరంలో తన మహిమలు ప్రదర్శించడం ఆరంభించింది. మీ చేష్ట కూడా దాని ప్రభావమేనని నా అనుమానం. ఏది ఏమైనా మీ కే అచూకీ లభించినా నాకు తెలియ జేయండి—" అంటూ మహాదేవుడక్కడ తన చిరు నామాను వదిలిపెట్టి—"ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్— మీ ఫోటో ఒకటి యివ్వగలరా?" అనడిగాడు రాగిణిని.

రాగిణి నిరభ్యంతరంగా తన ఫోటోనిచ్చి—"మా అక్కా వాళ్ళ ఆల్బంలో నా ఫోటో ఉండడం మీ అదృష్టం—" అంది. అంతా అక్కణ్నించి బైటకు వచ్చేశారు.

అప్పుడు మహాదేవుడు లింగంతో — "ఈ ఫోటో తీసుకొని నువ్వు రంగారావ్ అండ్ సన్స్ బట్టలషాపుకీ, ఆ టైలరింగ్ షాపుకీ వెళ్ళు. వాళ్లెవరైనా గుర్తుపట్ట గలరేమో చూడు—" అన్నాడు.

"సార్! నేను బాగా గుర్తుపట్టాను. ఆ రోజు మనం బ్రతికించిన శవం ఈమె కాదు—" అన్నాడు లింగం.

"అది సరే—కానీ అనుమానాల్ని ఆదిలోనే తుడిచి పెట్టగల అవకాశముంటే విషయాన్ని ఊహాకు వదిలి పెట్టడమెందుకు?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"మరి మీరిప్పుడేం చేస్తారు?"

"సేఠ్ రతన్‌లాల్ ఇంటికి వెడతాం—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"రండి—కూర్చోండి—" అన్నాడు సేఠ్ రతన్ లాల్. అతడి నుదుట ఎర్రని కుంకుమ ప్రకాశిస్తోంది.

"వీరెవరు?" అన్నాడు మహాదేవుడు అక్కడ వున్న ఒక యువకుణ్ణీ, నడివయస్కురాలినీ చూసి.

"వీరు నా ప్రాణదాతలు—" అన్నాడు రతన్ లాల్.

యువకుడి పేరు మధు. నడివయస్కురాలు మధు తల్లి. ఆమె బైరాగి చెప్పిన పద్ధతిలో రతన్ లాల్ కు కూడా తాయెత్తు కట్టించగా అతడికి కూడా ఒక్కసారిగా ఎంతో ప్రశాంతత కలిగినట్లనిపించింది. మధుకు లాగే అతడు కూడా గతం మరిచిపోయాడు.

మధు తల్లి వకుళ గురించి ఇచ్చిన సమాచారం ఆధారంగా మహాదేవుడికి కొంత క్లూ లభించింది. తర్వాత ఆయన, అన్న కలిసి వకుళ ఇంటికి వెళ్ళారు. అక్కడ వకుళ ఫోటో చూశాక అన్ని సందేహాలూ తీరిపోయాయి. ఆ క్షణంలో మహాదేవుడికి కలిగిన థ్రిల్ ఇంతా అంతా కాదు. తెలిసో తెలియకో తను చేసిన ప్రయోగం ఒక దుష్టశక్తిని తయారు చేసింది. ఆ శక్తి అప్పుడే విజృంభించి అల్లకల్లోలాన్ని సృష్టించింది. ఆ సాయంత్రానికి నరోత్తమరావు ద్వారా మొత్తం వకుళకు సంబంధించిన వివరాలన్నీ లభించాయి.

మహాదేవుడు, లింగం, శివశంకరం ఈ విషయం చాలాసేపు చర్చించారు.

"ఆ బైరాగి ఎవడో కానీ—మహా మహిమాన్వితుడైన పురుషుడేనా అయుండాలి. లేదా శక్త్యోపాఖ్యానంలోని మంచి శక్తికి ప్రతిరూపమై ఉండాలి. ఆయన కారణంగా వకుళ బయటపడింది. ఆమె ఆట కట్టింది. అయితే

ఆమె నాశనం కాలేదు. రానున్న ప్రమాదాన్ని ముందే పసికట్టి ఎక్కడికో పారిపోయింది. అయితే వకుళ ఊరికే కూర్చోదు. దౌర్జన్యం కొనసాగిస్తూనే వుంటుంది—” అన్నాడు శివశంకరం.

“అది కాదన్నయ్యా— ఈ శక్త్యుపాఖ్యానంలో దుష్ట శక్తి గురించి చెప్పినవన్నీ నిజమే అయ్యాయి. ఇప్పుడు దుష్ట శక్తి గురించి మన ప్రయోగం విశేషాలన్నీ చెప్పి ప్రజలను హెచ్చరించడం అవసరమేమో—” అన్నాడు మహాదేవుడు సాలోచనగా.

“ఇందులో ఒక నష్టముంది. శవాన్ని దుష్ట శక్తిగా మార్చే అవకాశమున్నదని తెలిస్తే సమాజంలోని మానవ దుష్టశక్తుల దృష్టి మనమీద పడుతుంది. మనం తయారు చేసిన మందు గురించి ఏ మాత్రం బైటపడినా ప్రపంచం దుష్టశక్తులతో నిండిపోతుంది. ముందు మన ప్రాణాలకే ప్రమాదం వాటిల్లుతుంది—” అన్నాడు లింగం.

అది నిజమే! ఈ పరిశోధన గురించి ఏ మాత్రం బైటపడినా ప్రమాదమే! అంతమాత్రాన ఉపేక్షిస్తే ఎలా? దుష్ట శక్తి గురించి ప్రజలను హెచ్చరించడం అవసరం. బైరాగి ఇచ్చిన కుంకం గురించీ, దాని ప్రభావం గురించీ, అదెక్కడ లభించేదీ — అందరికీ తెలియాలి. లేకపోతే దుష్ట శక్తి స్వేచ్ఛా విహారం చేస్తుంది.

ముగ్గురూ చాలాసేపు చర్చలు జరిపాక ఈ వార్తను నరోత్తమరావుకి అందించదలచారు. దుష్ట శక్తి గురించీ, దాని లక్షణాల గురించీ— దానిబారినుంచి తప్పించుకునే కుంకుమ ఉపాయం గురించీ మాత్రం చెప్పి తమ పరిశోధన గురించి మినహాయించాలనుకున్నారు. ఈ సందర్భంలో

ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తను పేరు బయట పెట్టవద్దని వారు నర్సోత్తమరావుని కోరదలిచారు.

ఈ ఉపాయం ముగ్గురికీ నచ్చింది. మహాదేవుడు నర్సోత్తమరావుకి ఫోన్ చేసి వివరాలు చెప్పాడు. ఆయన చెప్పిన షరతులన్నింటికీ నర్సోత్తమరావు అంగీకరించి—

"ఇది చాలా చిత్రమైన కథ! ప్రత్యక్ష దైవాల్లాగ— ప్రత్యక్ష దెయ్యాలు కూడా తయారౌతున్నాయన్న మాట. పరిశోధనలో నేనప్పుడే చాలా దూరం వెళ్ళాను. వకుళ అనే అమ్మాయి మొత్తంమీద చాలా భీభత్సం సృష్టించింది. నేను చెప్పిన టైలరింగ్ షాపు, బట్టల షాపు విశేషాలు ఆ అమ్మాయివల్లనే జరిగాయి. ఫోటో చూసి వాళ్ళు గుర్తుపట్టారు. ఆమె గురించి తెలిసిన ఇంకో విషయమేమిటంటే—ఆమె శరీరం మంచుకన్న చల్లగా ఉంటుందట. ఆమె నవ్వు నెమ్మదిగా, భయంకరంగా ఉంటుందట. మనుషుల మధ్య దెయ్యం మానవరూపంలో తిరగడం చాలా పెద్ద విచిత్రమే! ఆ వకుళ ఉనికి తెలుసుకోగలిగితే మనం దెయ్యాలు — స్వభావాలు గురించి రీసెర్చి కూడా ప్రారంభించవచ్చు—" అన్నాడు.

ఆ పనయ్యాక ముగ్గురూ కలిసి సదానంద విరచిత శక్త్యోపాఖ్యానాన్ని మళ్ళీ మళ్ళీ చదవసాగారు.

29

"మధూ!"

చెవుల దగ్గర గుసగుసలాడుతున్నట్లుగా, గాలిలో తేలిపోతున్నట్లుగా పిలుపు.

మధు ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. కిటికీకి అవతల వకుళ నిలబడివుంది.

"వకుళా!" అన్నాడతను అప్రయత్నంగా.

"ఒక్కసారి బైటకురా మధూ-నీతో మాట్లాడాలి!" అంది వకుళ.

మధు చటుక్కున మంచంమీంచి లేచాడు. అప్పుడతనికి ఉదయం జరిగిన తతంగమంతా గుర్తుకొచ్చింది. ఈ వకుళ పిశాచమని అంతా అంటున్నారు. ఈ పిశాచం కొంతకాలం తన్ను పీడించిందని తల్లి అంటోంది. అయితే తనకేమీ గుర్తులేదు. నిజంగా ఈ వకుళ పిశాచమా? పిశాచమే అయితే ఎలాగయింది? అసలు పిశాచాలనేవి ఉన్నాయా?

ఆమె పిశాచమైనా కాకపోయినా తనకేమీ భయం లేదు. తన వంటిపైన తాయెత్తు ఉన్నంతవరకూ ఏమీ భయంలేదు. ఈ వకుళ విశేషమేమిటో తెలుసుకోవాలి?

మధు గదిలోంచి బయటకు వచ్చాడు. అక్కణ్ణించి నెమ్మదిగా వకళ ఉన్నచోటుకి వెళ్ళాడు. అతణ్ణి చూసి ఒక్కొక్కడుగే వెనక్కి వేస్తూ "రా మధూ! నీ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను మధూ!" అంటూ గుసగుసలాడినట్లుగానే మాట్లాడింది వకుళ.

"నీ కోసమే వస్తున్నాను వకుళా — ఎందుకలా వెనక్కి వెనక్కి వెళ్ళుతావు?" అంటూ మధు ఆమెను సమీపించసాగాడు. అతను వకుళనే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. నిండు యవ్వనంలో ఉందామె. చక్కటి అవయవ పరిపుష్టి. తెల్లని చీర తెల్లని రవిక. జుట్టు విరబోసుకొని — సినిమా దెయ్యంలాగున్నది. ఆమె పిశాచమేనా? పిశాచమే అయితే ఈ సమయంలో ఈ వేషంలో వస్తే అందరికీ తెలిసిపోతుందని తెలిసి కూడా ఇలాగే ఎందుకొచ్చింది? లేదా పిశాచాలీ వేషం తప్ప ధరించలేవా?

"రా మధూ!" అంటూనే ఆమె వెనకడుగు వేస్తున్నది. అలా ఇద్దరూ ఒక చెట్టుక్రిందకు వెళ్ళారు. అది మధు ఇంటి పెరట్లోని వేపచెట్టు.

మధు త్వరత్వరగా అడుగులువేసి—"ఒక్కసారి నా కౌగిట్లోకి రా వకుళా!" అంటూ చేతులు చాపి ఆమెను అందుకోబోయాడు. అంతే! ఆమె కీచుమంటూ వికృతంగా అరిచి చెట్టుమీదకు ఎగిరింది.

ఆ దృశ్యం చూస్తే ఎలాంటివాడికైనా గుండెలవిసి పోవలసిందే — కానీ తాయెత్తు మహిమవల్లనో ఏమో అతడికంతగా భయంవేయలేదు. ఎట్టొచ్చీ ఆమె పిశాచమేనన్న విషయం అతడికి రూఢి అయింది.

"ఎందుకలా పైకి వెళ్ళిపోతావు వకుళా? నా కౌగిలిలోకి రావా, రాలేవా?" అన్నాడు మధు ఆమె వైపే చూస్తూ.

"వస్తాను మధూ! కానీ నీ చేతికి ఓ తాయెత్తు కట్టి వుంది. అందువల్ల నేను నిన్ను తాకలేకపోతున్నాను. అది తీసేశావంటే మనిద్దరం హాయిగా కలిసివుండొచ్చు. ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు నాకెంత సాయం చేశావు? నువ్వు లేకపోతే నాకు రక్తం తెచ్చిపెట్టేవాళ్ళెవరు?" అంది వకుళ.

"రక్తం లేకపోతే నువ్వుండలేవా?" అన్నాడు మధు.

"రోజుకి రెండు ఔన్సుల రక్తం చాలు నాకు. కానీ ఎవరు తెచ్చిస్తారు? నువ్వు నాకు రోజూ హాస్పిటల్ నించి తెచ్చి ఇచ్చేవాడివి. నువ్వు తేలేక పోవడంవల్ల నేనీరోజునించీ రోజుకో మనిషి రక్తంపీల్చి బ్రతకాలి. అందుకే అడుగుతున్నాను. ఆ తాయెత్తు

తీసెయ్—" అంది వకుళ.

"తాయెత్తు తీయను. కానీ నాకు నువ్వు కావాలి...." అంటూ మధు వేపచెట్టు ఎక్కసాగాడు.

వకుళ మళ్ళీ వికృతంగా అరిచి మరి కాస్త పైకి ఎగిరి "నేను వెడుతున్నాను మధూ! కానీ నిన్ను వదలను. నువ్వు నా మొదటి బానిసవు. తిరిగి నిన్ను సాధిస్తాను" అంటూ కొంత దూరం అలాగే గాలిలో ప్రయాణం చేసింది. ఆమె అలా వెడుతూంటే రోడ్లలోనూ ఆరుబయటా పక్కలువేసి పడుకున్న కొంతమంది జనం చూశారు. ఆ దృశ్యం వాళ్ళను కొయ్యబారిపోయేలా చేసింది.

వకుళ అలా కొంతదూరం ప్రయాణంచేసి సేఠ్ రతన్ లాల్ ఇంటి దగ్గర ఆగింది. రతన్ లాల్ గదిలోకి వెళ్ళింది. ఆమె వెళ్ళేసరికి రతన్ లాల్ గదిలో ఎవరో ఒక యువతితో ఖుషీ చేస్తున్నాడు.

"రతన్ లాల్—అప్పుడే నన్ను మర్చిపోయావా?" అంది వకుళ.

మంచంమీది స్త్రీపురుషులిద్దరూ విడిపడ్డారు. రతన్ లాల్ కంగారుగా ఆమెవంక చూసి—"ఎవరు నువ్వు—ఇక్కడికెలా రాగలిగావు?" అనడిగాడు.

"నిన్ను వలచివచ్చిన వనితను. నీ కోసం వచ్చాను. ముందామెను బైటకు పంపివేయ్—" అంది వకుళ ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా.

"ఆమె నెందుకు పంపాలి? కావాలంటే నువ్వు కూడా రా—" అంటూ రతన్ లాల్ ఆమెను ఆహ్వానిస్తున్నట్లుగా చేతులు చాపాడు.

"నేను నీ దగ్గరకు పరుగు పరుగున రాగలను. కానీ

నువ్వు నీ చేతికున్న తాయెత్తు తీసి వేయాలి—" అంది వకుళ.

"ఎందుకని?" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"అది నాకు హాని చేస్తుంది—" అంది వకుళ.

"కానీ అది నాకు మేలు చేస్తుంది—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"మూర్ఖుడా — తాయెత్తులను నమ్మే నీ రసికతపై నాకు అపనమ్మకం కలుగుతోంది—"

"తాయెత్తులంటే భయపడేవారుంటే-రసికతకన్నా నాకు ప్రాణాలే ముఖ్యం—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"అయితే నే పోతున్నాను—" అంటూ వెనుదిరిగింది వకుళ.

"నా గదిలోనికి వచ్చిన ఆడదాన్ని పోనిస్తానా?" అంటూ రతన్‌లాల్ మంచం మీంచి లేచాడు. వకుళ కీచుమంటూ వికృతంగా అరిచి తటాలున గది తలుపు తెరిచి పారిపోయింది.

తర్వాత ఆమె అక్కణ్నించి జోగారావు ఇంటికి వెళ్ళింది. వేరే గదిలో హాయిగా నిద్రపోతున్న పిల్లలిద్దర్నీ పేరు పేరున పిలిచి లేపింది. రమ, సూర్యం కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచారు.

ఇద్దరి నుదుటా ఎర్రని కుంకుమ ప్రకాశిస్తోంది.

వకుళ ఒక్కడుగు వెనక్కు వేసి — "మీరు కులాసాగానే ఉన్నారే—" అంది.

పిల్లలిద్దరూ వకుళను గుర్తించారు—"అక్కా— ఎప్పుడొచ్చావ్?" అన్నారు.

"నన్ను చూస్తే మీకు భయంలేదా?" అంది వకుళ.

"లేదక్కా—నువ్వంటే మాకెంతో ఇష్టం. ఎన్నో

తమాషాలు చేస్తావు. చేయక్కా—చూడాలని వుంది—" అన్నాడు సూర్యం. రమ కూడా అలాగే అంది.

"అయితే చూడండి—" అంటూ వకుళ తన చేతిని పొడుగ్గా పెంచి అవతల గదిలో ఎక్కడో గోడకు ఉన్న ఫోటో నొకదాన్ని తీసి వాళ్ళముందు పడేసింది.

"భలే — భలే!" అంటూ చప్పట్లు చరిచారు పిల్లలిద్దరూ.

వకుళ తనచేయి మళ్ళీ చిన్నదిగా చేసేసింది.

"ఇంకా ఏమైనా తమాషాలు చేయక్కా—" అన్నారు పిల్లలిద్దరూ.

"చేస్తాను. కానీ ముందు ముఖానికున్న ఆ బొట్టు చెరిపేసుకోండి—" అంది వకుళ.

"ఆ బొట్టు మాకిష్టం. మేము చెరుపుకోము. నువ్వు తమాషాలు చెయ్యి—" అంది రమ.

"మీరు బొట్టు చెరుపుకోకపోతే నేను తమాషాలు చెయ్యను—" అంది వకుళ.

"చెయ్యాల్సిందే-.... చెయ్యకపోతే....?" అన్నాడు సూర్యం.

"ఊఁ.... చెయ్యకపోతే?" అని నవ్వింది వకుళ—నెమ్మదిగా, భయంకరంగా!

ఆ నవ్వు వింటూ రమ, సూర్యం ఇద్దరూ నవ్వసాగారు.

"ఎందుకు నవ్వుతారు?" అంది వకుళ.

"నీకులా నవ్వాలని చూస్తున్నాం. ఎంత ప్రయత్నించినా రావడంలేదు—" అంటూ ఇద్దరూ నవ్వసాగారు.

వకుళ ఉక్రోషంగా, అసహాయంగా ఇద్దరి వంకా చూసి గుమ్మంవైపు నడవబోయి ఆగిపోయింది.

అక్కడ జోగారావు, శారద నిలబడి ఉన్నారు. ఇద్దరికీ నుదుట కుంకుమ వుంది.

“ఎంత ధైర్యమే నీకు? ఇంత చేసి మళ్ళీ ఈ గడప తొక్కుతావా?” అంటూ గర్జించింది శారద.

జోగారావు మాత్రం బాధగా, దిగులుగా కూతురివంక చూస్తున్నాడు. ఈమె నిజంగా పిశాచమా? అంటే తన కూతురు చచ్చిపోయిందా? చచ్చిపోడానికి కారణం తన అశ్రద్ధయేనా?....ఇదంతా అబద్ధమైతే ఎంత బాగుండును? నిండుగా, అందంగా ఉన్న ఆ పదహారేళ్ళ పాప— పిశాచం కాక జీవం నింపుకున్న కూతురైతే ఎంత బాగుండును?

“అమ్మా—వకుళా—అంతా నిన్ను పిశాచమని అంటున్నారు. కాదని చెప్పమ్మా—ఎప్పట్లాగే ఈ యింట్లో మసలు తల్లీ-నిన్ను నేను పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటాను. నీమీద నేను ఈగను కూడా వాలనివ్వను—” అన్నాడు జోగారావు.

వకుళ మాట్లాడలేదు.

“మాట్లాడవేం తల్లీ—” అన్నాడు జోగారావు.

“అదేం మాట్లాడుతుందండీ—ఇప్పుడు దాని గతి చూడండి—ఈ గడి దాటి ఎలా వెడుతుందో చూస్తాను. ఈ ప్రపంచానికే దీని పీడ శాశ్వతంగా విరగడయ్యేలా చేస్తాను—” అంటూ—“రావే ముందుకురా—” అంది శారద. నుదుటనున్న ఆ కుంకుమ ఆమెకు ప్రసాదించిన ధైర్యమింతా అంతా కాదు.

వకుళ ముందడుగు వేయలేదు.

“రమ, సూర్యం—మీరు దాన్ని పట్టుకోండి—” అంది శారద. అంతే పిల్లలిద్దరూ వకుళమీద పడ

బోయారు. వకుళకు ఎటుపోవడానికీ దారి తోచలేదు. చటుక్కున గాలిలోకి ఎగిరింది. ఆమె అలా ఎగరడం చూస్తూనే జోగారావు హతాశుడయ్యాడు. అతడికి తన కూతురు మనిషి కాదని రూఢి అయింది.

"ఏమండీ—మీరా మనూ ఇంటికి వెళ్ళి కుంకం తీసుకురండి. ఈలోగా నేను, పిల్లలు దీనికి కాపలా కాస్తుంటాం—" అంది శారద. జాగ్రత్తగా ఉండమని హెచ్చరించి — భార్య అనుజ్ఞ పాటించడానికి వెళ్ళి పోయాడు జోగారావు.

వకుళ చుట్టూ చూసింది. క్రిందకు చూసింది.

రమ, సూర్యం—తను నేలమీద వాలితే చాలు—పట్టుకుందామని చూస్తున్నారు.

గుమ్మానికి అడ్డంగా శారద నిలబడి వున్నది.

వాళ్ళామెను హేళనగా చూస్తున్నారు. ఆమెను నాశనంచేయాలన్న కసి వాళ్ళ కళ్ళలో కనబడుతోంది.

"పిన్నీ—దారి తొలగు. నేను నిన్నేమీ చెయ్యను. నువ్వు నాకు చేసిన ఘోరావమానాలకు పశ్చాత్తాపపడు. ఇంక నీ జోలికి రావడం మానేస్తాను—" అంది వకుళ.

"నేను నిన్ను అవమానించానా? నిన్నలా చూడాలో అలాగే చూశాను. దేవుడికి నువ్వంటే ఎంత అసహ్యమో చావగానే పిశాచి రూపు ప్రసాదించాడు. స్వర్గానికెళ్ళే యోగం కూడా లేదు నీకు. పిశాచానివై మమ్మల్ని పీడించాలనుకున్నావేమో — నిన్నిప్పుడే సర్వ నాశనం చేస్తాను. కొద్దిక్షణాల్లో కుంకం రానున్నది—" అంది శారద.

"పిన్నీ—" అంటూ గర్జించింది వకుళ. ఆమె ముఖంలో నిప్పులు చెరిగాయి. అత్యంత భయంకరంగా

తయారయిందామె ముఖం కోపంలో. గాలిలో తేలు తున్నదల్లా బోరగిల పడుకుందామె. ఆమె ఏదో ఎత్తయిన బల్లమీద పడుకుంటే ఆ బల్ల తీసివేసినట్లూ—అయినా ఆమె క్రిందపడకుండా అలాగేవున్నట్లు ఉన్నదా దృశ్యం. ఈ ఇంద్రజాలాన్ని పిల్లలు, శారద చూసి చప్పట్లు చరిచారు.

"ఆడు—మా కోసం ఆడు. మాయలుచేసి మమ్మల్ని వినోదపరచు. నువ్వు మా బానిసవు—" అంది శారద.

వకుళ ముఖంలో నిప్పులు చెరిగాయి. ఆమె సంధించిన బాణంలా కదిలి—గుమ్మంలోంచీ దూసుకుపోయి వాల్లో వాలింది. ఊహించని ఈ సంఘటనకు శారద నివ్వెర పోయింది.

"పిన్నీ—మళ్ళీ వస్తాను. నీ బుద్ధి మారలేదు. నిన్నూ నీ కుటుంబాన్నీ సర్వనాశనం చేస్తాను—" అంది వకుళ.

అక్కణ్ణించి ఆమె శరవేగంతో వీధిలోకి వచ్చింది. అలా పోతున్న ఆటోను ఆపి అందులో ఎక్కి కూర్చుంది. ఒకచోట ఆటోను ఆపమంది. వాడికి డబ్బులిచ్చి వడివడిగా అక్కణ్ణించి నడిచి ఓ పెద్ద ఇంటిముందు ఆగింది.

ఆ ఇంటికో పెద్ద గేటు. గేటుముందు వాచ్‌మన్.

వకుళ వాచ్‌మన్ ముందు నిలబడింది.

"ఎవరమ్మా నువ్వు?" అన్నాడు వాచ్‌మన్.

వకుళ నోరు తెరిచింది. నాలిక బారచాపింది. ఆమె నాలిక పొడుగ్గా బొడ్డుదాకా వచ్చింది. ఆమె కనుగుడ్లు గాలిలోకి ఓ అంగుళం మేర ముందుకు వచ్చి ఆగాయి.

వాచ్‌మన్‌కి అరవాలన్నా గొంతు పెగలలేదు. వాడు కప్పలా కూలిపోయాడు.

వకుళ వాడిదగ్గర తుపాకీ తీసుకుంది. లోపలకు నడి

చింది.

సింహాల్లాంటి రెండు కుక్కలు మొరుగుతూ వచ్చాయి. ఆమె వాటిని నిర్దాక్షిణ్యంగా తుపాకీతో కాల్చిపారేసింది. వకుళ క్రూరాతిక్రూరంగా చుట్టూ చూస్తూ ముందడుగువేసి ఇంట్లో ప్రవేశించింది.

అది పెద్ద హాలు. నలుగురు మనుషులు నిద్రపోతున్నారక్కడ. వాళ్లాయింట్లో పనివాళ్ళు.

హాల్లోంచి మేడమీదకు మెట్లున్నాయి. వకుళ చకచకా మెట్లెక్కింది. ఒకో గది నే చూసుకుంటూ ఓ గది ముందు ఆగింది. తలుపులు వేసివున్నాయి.

వకుళ బలంగా గది తలుపులు తోసింది. మూసుకోగానే తాళంపడే తలుపులవి. వకుళ తోయగానే— తాళం విరిగి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

ఆ శబ్దానికి ఉలిక్కిపడి లేచారు గదిలో పడుకున్న స్త్రీ పురుషులు.

వారు భార్యాభర్తలు కాబోలు... స్త్రీ చటుక్కున దుప్పటి కప్పుకొని లోనికి వచ్చిన వకుళను చూసింది.

అప్పుడు వకుళ మామూలు స్త్రీకివలెనే ఎంతో అందంగా ఉంది.

"ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు పురుషుడు.

"నా పేరు వకుళ. నువ్వు ప్రజల రక్తం తాగి డబ్బు కూడబెట్టావు. నేను నీ రక్తం తాగి ఆ డబ్బు తీసుకుపోదామని వచ్చాను—" అందామె.

"నేనెవరో తెలుసా నీకు?" అన్నాడా పురుషుడు.

"తెలుసు. నీ పేరు జగదీష్. పదిహేనేళ్ళుగా మంత్రి నవాలని కలలుకంటున్నావ్. మంత్రివైనా కాక

పోయినా కోట్లకుకోట్లు డబ్బు మాత్రం కూడబెట్టావు-" అంది వకుళ.

"ఈ గదికివచ్చి బ్రతికి వెళ్ళడం కష్టమని తెలుసా నీకు?" అన్నాడా జగదీష్ నిబ్బరంగా.

"అలా భయపడ్డానికి నేను బ్రతికుంటే కదా!" అంటూ వకుళ నాలిక బారచాపింది. ఆమె గుడ్లు గాలిలోకి వచ్చాయి.

మంచంమీది స్త్రీ కెవ్వుమని అరిచి పడిపోయింది.

జగదీష్ ఆమెకేసి వెర్రి చూపులు చూశాడు.

వకుళ త్వరగా జగదీష్‌ని సమీపించింది. అతడి చేతిని అందుకుంది. మణికట్టునుంచి మో చేతివరకూ నాలికతో నాకింది. ఉన్నట్లుండి భుజాల దగ్గర గాటు పెట్టింది. జగదీష్ అరిచాడు కానీ ఆమె పట్టు విడిపించుకోలేక పోయాడు.

అయిదు నిముషాలవరకూ ఆమె జగదీష్‌ని వదలలేదు. ఆమె కదలగానే జగదీష్ అచేతనంగా పడిపోయాడు.

వకుళ గదిలో చుట్టూ చూసింది. ఆమె కనులిప్పుడు మామూలుగా ఉన్నాయి. చీర కొంగుతో మూతి తుడుచుకుంది. వకుళ గోడదగ్గరకు నడిచి అక్కడున్న పటాన్ని తీసింది. పటం వెనుక ఒక చిన్న మీట గోడరంగులో కలిసి ఉన్నది. దాన్నామె గుర్తించి నొక్కింది. ఆమె అలా చేయగానే ఏదో చిన్న శబ్దమైంది.

వకుళ—జగదీష్ పడివున్న మంచాన్ని అవలీలగా ఇవతలపక్కకు లాగింది. మంచంకింద ఒక పెద్ద అర ఏర్పడింది. వకుళ అందులోకి చేయిపెట్టి ఓ పెద్ద ఇనప్పెట్టెను సునాయాసంగా పైకిలాగింది.

ఇనప్పెట్టెకు లాకర్ సిస్టం వున్నది. దానికి ఏదో

నంబర్ కోడ్ కూడా ఉన్నది. అయితే వకుళ అవేమీ ఉపయోగించే ప్రయత్నం చేయలేదు. హోల్డర్ పట్టుకొని లాగి పెట్టె తెరచింది. దాన్నిండా నోట్లకట్టలు.

వకుళ వాటివంక చూస్తూ ఆగకుండా నవ్వింది. అదే నవ్వు.... నెమ్మదిగా, భయంకరంగా!

30

జగదీష్ చావు నగరంలో గొప్ప సంచలనాన్ని కలిగించింది.

వంటిమీద ఒక్క గాయంలేకుండా — శరీరంలోని రక్తమంతా పోయి మరణించాడతను. అదెలా జరిగిందో ఎవరూ చెప్పలేకపోయారు. జగదీష్ భార్య వకుళను, ఆమె చేష్టనూ మాత్రం వర్ణించగలిగింది.

నరో త్తమరావు ఇది దుష్టశక్తిగా మారిన వకుళ అనే పిల్ల చేస్తున్న దురాగతమనడానికి కావలసిన సమాచారమంతా పోలీసులకు అందించాడు.

అయితే ఆ దుష్టశక్తి ఎవరు? ఎక్కడుంటోంది? దానికి ఎవరి ఆశ్రయం లభించింది? అదింకా ఎన్ని దురాగతాలు చేస్తుంది? దాని ఆగడాలకు అంతులేదా?.... ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు దొరకడంలేదు.

మధు ఇంట్లోని కుంకుమకు ప్రచారం లభించింది. ఆ కుంకుమనిచ్చిన బైరాగి ఆచూకీ తెలుసుకోవాలని చాలా మంది అనుకున్నారు. అయితే అతదెవరో, ఎక్కడున్నాడో ఈషణ్మాత్రం వివరాలు కూడా తెలియలేదు. కుంకుమకోసం చాలా మంది మధు ఇంటికి రాసాగారు.

వకుళ ఫోటోలు అన్ని ప్రముఖ దిన, వార, మాస పత్రికల్లోనూ ప్రచురించబడ్డాయి. ఆ విషయమై హెచ్చ

రికలు ప్రకటించబడ్డాయి. రేడియోలో ప్రజలను హెచ్చరించడంకూడా జరిగింది.

మామూలు దొంగ అయితే ఫరవాలేదు. మానవాతీత శక్తులున్న దుష్టశక్తి వకుళ! ఆమెనెలా ఎదుర్కోవాలి?- నగరంలో ప్రజల ఆందోళనకు ముఖ్య కారణం ఇదే!

జగదీష్ చనిపోయిన వారంరోజులకు కోదండ రామయ్య చనిపోయాడు. సరిగ్గా జగదీష్ చనిపోయిన విధంగానే అతడూ చనిపోయాడు. అతడింట్లోంచి కూడా లక్షలకు లక్షలు డబ్బు మాయమైంది.

ఆ తర్వాత వారం రోజులకు అవతార్ సింగ్ చనిపోయాడు. అదేవిధంగా!

డబ్బున్న వారందరూ ప్రాణాలు గుప్పిట్లో పెట్టుకుంటున్నారు.

ఈలోగా ఇంకో చిత్రం జరిగింది. నగరంలో పేద వారికి, శ్రమజీవులకు ప్రతిదినమూ రెండుపూటలా అన్నదాన కార్యక్రమం ప్రారంభమయింది. అది వకుళ పేరిట జరుగుతోంది.

ఈ వార్త పోలీసు అధికారులనూ, ఇతర ప్రముఖులనూ కూడా కలవరపరచింది.

ప్రస్తుతం శివశంకరం మహాదేవుడి ఇంట్లో మకాం పెట్టేశాడు. వాళ్ళు వకుళను అణుపుచేసే విధానాల గురించి అనేక గ్రంథాలు చదివి పరిశోధిస్తున్నారు. బైరాగి ఇచ్చిన కుంకాన్ని వారు కెమికల్ ఎనాలిసిస్ చేసి పరిశీలించారు. భౌతికంగా చూస్తే అది మామూలు కుంకమే! దాంట్లో విశేషమేమీ లేదు. ఆ బైరాగి ఎవరో తెలిస్తే బాగుండేది! (సశేషం)